

И раније се дешавало да неки важни и „преломни“ (са или без наводника) избори потисну збиља важне, па и судбинске државне теме. Уосталом, тако је било и пре десет година када је, у предвечерје проглашења косовске независности, Србија дословно била политички поцепана исфорсираним председничким изборима између Тадића и Николића. (Те изборе је, тесно и прилично незаслужено, добио Тадић, да би четири године касније – још незаслуженије – тријумфовао у међувремену „унапређени“ и де-радикализовани Николић, али то тренутно није битно за нашу причу.)

Последњих година нема тако судбинских избора. А углавном нема ни неизвесности исхода која је – поред осталог – и показатељ да су избори демократски, а учесници на њима колико-толико равноправни. Вучић и СНС побеђују рутински и са резултатом који се креће око апсолутне већине. Што не значи и да нема политичке драме и често непотребне тензије.

У свачијем је интересу – или би барем требало бити – да резултати избора, како ових београдских, тако и неких будућих, парламентарних, какви год били, буду општепризнати и прихваћени. А то значи да, ма колико се не слагали, власт и опозиција треба да настоје да постигну сагласност око неких елементарних ствари и процедура. Зато, рецимо, од опозиције очекујем да своје примедбе на изборни процес јасно и конкретно наведу. Као што би власт, односно, надлежно министарство, чак и без таквог званичног опозиционог захтева, требало да јавно изађе са податком колико је гласача уписано у бирачки списак у Београду током последњих шест месеци.

Исто тако, било је и раније злоупотреба, „функционерских кампања“, поредизборног асвалтирања итд. Али никада се актуелна власт није овако брутално уплитала у изборни процес на локалу, закључно са тиме да актуелни шеф државе држи серију митинга по београдским предграђима и насељима. А о прљавој кампањи пљувања опозиције по готово свим медијима, да и не говоримо.

За „Косово“, преко Београда

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 22 фебруар 2018 15:06

